

**Maskvos ir visos Rusios Patriarcho Kirilo
Kalėdinis laiškas
Rusijos Stačiatikių Bažnyčios
arkivyskupams, kunigams, vienuoliams ir visiems tikintiesiems**

**Garbingieji arkivyskupai,
kunigai ir diakonai, Dievą mylintys vienuoliai ir vienuolės,
brangūs broliai ir seserys!**

Šlovindamas Trejybėje pašlovintą Dievą ir dalydamasis su jumis visais šios šventės džiaugsmu, kreipiuosi į jus, mūsų Bažnyčios stačiatikių tikinčiuosius, gyvenančius tiek Rusijoje, tiek kitose Maskvos patriarchato ganytojiškai globojamose šalyse, ir nuoširdžiai sveikinu su Kristaus gimimo švente – Kūrėjo įsikūnijusios meilės savo kūrinijai švente, Dievo Sūnaus atėjimo į žemę pažado išsipildymo švente, išganymo ir amžinojo gyvenimo vilties švente.

*Didis ir šlovingas stebuklas šiandien įvyko: Mergelė pagimdo, bet jos įščios nesuyra. Žodis tampa kūnu ir nuo Tėvo neatsiskiria. Angelai kartu su piemenimis šlovina, ir mes drauge su jais giedame: Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė (šventės stichira). Tokiais žodžiais Kristaus Bažnyčia liudija slėpinį įvykį, daugiau nei prieš du tūkstantmečius įvykusį Betliejaus oloje ir pakeitusį visą pasaulio istorijos eigą. Su nuostaba ir baime klaupiamės prieš šį žmogui nesuvokiamą dieviškojo išganymo plano slėpinį. Su dėkingumu priimdami šią Kūrėjo ir Sutvėrėjo, taip mums panorėjusio, pasiaukojančią dovaną, *išpažįstame malonę, skelbiame gailęstingumą, neslepame malonių* (didžiosios agiazmos malda).*

Ką mes, XXI a. krikščionys, turėtume daryti, kad taptume šios tikrai neįkainojamos Dievo malonės dalininkais ir būtume pagerbti Jo Karalyste, *parengta nuo pasaulio sukūrimo* (Mt 25, 34)?

Viskas, ką galime ir privalome daryti savo gyvenime, tai atsakyti Jam meile. O tai reiškia visiškai tikėti ir pasitikėti Dievu, paklusti Evangelijos įsakymams, *vengti blogio ir daryti gera* (Ps 33, 15), būti, pagal Išganytojo kvietimą, *pasaulio šviesa ir žemės druska* (Mt 5, 13-14).

Būdamas apdovanotas laisva valia ir neatimama teise rinktis, kiekvienas žmogus gali priimti Kristų arba Jį atmesti, būti šviesos pusėje – arba pasinerti į nuodėmės tamsą, gyventi pagal sąžinę – arba *pagal šio pasaulio dvasias* (Gal 2, 8), gerais darbais susikurti savo širdyje rojų – arba, priešingai, darydamas blogį, jau čia, žemėje, patirti pragaro kančias. Kitaip tariant, kiekvienas iš mūsų yra pašauktas į džiaugsmą ir gyvenimo pilnatvę, paprasčiau tariant, į laimę, ir svarbu suvokti ir suprasti, kad tai neįmanoma be Dievo, nes Jis yra gyvybės ir visų palaiminimų šaltinis, Jis yra Kūrėjas ir Aprūpintojas, Jis yra mylintis Tėvas, rūpestingas mūsų pagalbininkas ir globėjas.

Turėdamas laisvą valią, žmogus gali rinktis gyvenimą ir pasiekti panašumą į Dievą, tačiau jis taip pat gali laisvai pasirinkti kitą, bedievišką ir tuščią gyvenimą, kuris veda į pražūtį.

Štai kodėl mus sukūręs Dievas negelbsti mūsų be mūsų dalyvavimo. *Dievo valios, geros ir tobulos* (Rom 12, 2), suderinimas su žmogaus valia, kad ir netobula, bet siekiančia gėrio, yra mūsų sėkmingo žemiškosios kelionės įveikimo garantas. Galiausiai kiekvieno žmogaus amžinasis likimas yra dvasinės būsenos, kuri jam buvo būdinga žemiškojo gyvenimo metu, tąsa.

Turėdami tai omenyje, apaštalo Pauliaus žodžiais tariant, stenkimės puoselėti *meilę, džiaugsmą, taiką, kantrybę, malonumą, gerumą, gailingumą, tikėjimą, švelnumą, susivaldymą* (Gal 5, 22-23) ir kitas Dvasios dovanas. Darykime viską, kad išliktume krikščionimis ne tik vardu, bet ir gyvenimo būdu, požiūriu į savo artimuosius ir draugus, bendradarbius ir bendradarbes, į kiekvieną žmogų, kuriam reikia mūsų pagalbos ir dalyvavimo, užuojautos ir paramos.

Visomis dienomis, o ypač per šią didžiąją šventę, esame kviečiami uoliai melstis *už taiką pasaulyje ir šventųjų Dievo Bažnyčių gerovę, už ligonius, kenčiančiuosius, belaisvius ir jų išganymą*. Šių maldų reikšmė dabar labai aktuali, nes blogio, nesantaikos ir susiskaldymo jėgos atsigręžė prieš stačiatikybę. Jos sėja nesantaiką ir neapykantą ir naudoja bet kokias priemones savo klastingiems planams įgyvendinti. Tačiau mes tikime ir viliamės, kad Dievo galia bus sugėdintas bejėgių demonų ir jų pakalikų *įžūlumas*. Taip buvo ne kartą praeityje, taip bus ir dabar. Šimtmečių Bažnyčios patirtis mus tuo įtikina.

Reiškiu ypatingą dėkingumą visiems tiems, kurie dabar, atlikdami pastoracinę tarnystę Ukrainos žemėse, kartais rizikuodami gyvybe ir sveikata toliau lieka ištikimi kanoninei stačiatikybei, kurie be baimės eina išpažinties keliu, ištveria pažeminimus ir sielvartą dėl Kristaus ir Bažnyčios. Tokiems drąsiems Tiesos gynėjams ir kovotojams tegul Viešpats padeda jų išbandymuose ir tegul Viešpats padaro, kad jų kančios būtų įskaitytos kaip teisingos.

Nepaisant visko, dvasiškai esame viena. Esame viena, nes išėjome iš vienos krikštyklos. Esame viena, nes kartu esame vienos, šventos, visuotinės ir apaštališkosios Bažnyčios pilnatvė. Esame viena, nes mus sieja neišardomas meilės ryšys Kristuje. Esame viena, nes Išganytojo, kuris pasakė: *"Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos"* (Mt 28, 20), žodžiai yra nekintami. Todėl mes, krikščionys, neturime nieko ir nieko bijoti, kaip mums primena apaštalas Paulius, šaukdamas: *"Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?!"* (Rom 8, 31). Įkvėpti šio pažado, mes gyvename ir statome, kovojame ir laimime Viešpaties vardu, nes, kaip rašo šventasis apaštalas Petras, *"Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti"* (Apd 4, 12). Jo nebuvo, nėra ir nebus", – liudija Bažnyčia.

Nuo pat Viešpaties atėjimo į žemę iki dabar visiems, kurie Jį tiki, buvo suteikta galimybė tapti dangiškojo Tėvo vaikais, nes, kaip teigia šventasis apaštalas Paulius, dabar esame *savi, Dievo namiškiai* (Ef 2, 19). O tai reiškia, kad visi esame Jo vaikai ir Jame bei per Jį esame vieni kitiems giminės.

Dieviškose pamaldose ir šventuose Bažnyčios veiksmuose, kurie yra vieta, kur žmogus susitinka su savo Kūrėju, mums prasiveria amžinybės šydas ir jau čia, žemėje, mums suteikiama būsimosios būties pilnatvės nuojauta, kai, anot Šventojo Rašto žodžių, *Dievas bus visame kame* (1 Kor 3, 14), ir jau čia, žemėje, mums suteikiama būsimosios būties pilnatvės nuojauta (1 Kor 15, 28), kai niekas ir niekas negalės *mūsų atskirti nuo Dievo meilės* (Rom 8, 39), nuo bendravimo su Juo džiaugsmo, kai *Dievas „nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo“* (Apr 21, 4).

Skelbdama žmonėms gerąją naujieną apie Išganytojo atėjimą į pasaulį, Bažnyčia, tarsi mylinti motina, kviečia visus tikėti Kristų ir gyventi pagal Jo sandorą, kad taptų amžinosios palaimos paveldėtojais. Iš tiesų Viešpats atėjo į žemę, kad paimtų mus į dangų. Jis daug kartų kviečia žmones eiti dvasinio ir moralinio atsimumo keliu, kuris pasiekiamas vykdant Evangelijos įsakymus, savanoriškai bendradarbiaujant žmogui ir Dievui, padedant Jo malonei, siunčiamai Bažnyčios sakramentais.

Ir jei išmoksime vadovautis Dievo nuostatomis santykiuose su žmonėmis, kasdieniuose reikaluose ir rūpesčiuose, tuomet daug kas pasikeis ne tik mumyse, bet ir aplink mus: gyvenimas atras tikrąją prasmę, prisipildys tikro džiaugsmo ir laimės.

Būkime verti krikščioniškojo titulo ir pašaukimo. Eikime gyvenimo keliu su tvirtu tikėjimu ir nepalaužiama viltimi sulaukti pagalbos iš aukščiau, džiaugdamesi kiekviena nauja diena ir nauja galimybe daryti gerus darbus, mylėdami savo artimuosius ir *visada bei už viską dėkodami Dievui* (Ef 5, 20), Jam tebūnie visa šlovė, garbė ir garbinimas per amžių amžius. Amen.

Sveikinu Jus visus, mano mielieji, su Kristaus gimimo švente!

MASKVOS IR VISOS RUSIOS PATRIARCHAS

Kalėdos

2024/2025

Maskva